

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 По2 6/15
Дана 12.02.2016. године
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судија Синише Важића, председника већа, мр Сретка Јанковића, др Миодрага Мајића, Омера Хаџиомеровића и Наде Хаџи-Перић, чланова већа, уз учешће судијског сарадника Мирјане Новић, записничара, у кривичном предмету против *окривљеног Вукшић Зорана и др*, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези са чланом 22 КЗЈ, одлучујући о жалби Тужилаштва за ратне злочине, браниоца окривљеног Вукшић Зорана, адвоката Драгана Плазинића, окривљеног Стригић Слободана, његових бранилаца, адвоката Здравка Ђукановића, адвоката Бојана Станојловића и адвоката Владимира Вигњевића и браниоца окривљеног Хрњак Бранка, адвоката Радмиле Бјелетић, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине, К.По2 бр. 9/13 од 29.05.2015. године, у седници већа одржаној дана 11.02.2016, године, у присуству Тужиоца за ратне злочине Душана Кнежевића, окривљеног Хрњак Бранка, браниоца окривљеног Вукшић Зорана, адвоката Драгана Плазинића, браниоца окривљеног Стригић Слободана, адвоката Владимира Вигњевића, браниоца окривљеног Слободана Стригића, адвоката Марије Милановић, која се јавила по заменичком пуномоћју за адвоката Здравка Ђукановића и браниоца окривљеног Хрњак Бранка, адвоката Бјелетић Радмиле, након већања и гласања дана 12. фебруара 2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе Тужилаштва за ратне злочине, браниоца окривљеног Вукшић Зорана, адвоката Драгана Плазинића, окривљеног Стригић Слободана, браниоца окривљеног Стригић Слободана, адвоката Здравка Ђукановића, бранилаца окривљеног Стригић Слободана, адвоката Бојана Станојловића и адвоката Владимира Вигњевића и браниоца окривљеног Хрњак Бранка, адвоката Радмиле Бјелетић, па се пресуда Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине, К.По2 бр. 9/13 од 29.05.2015. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

првостепену пресуду, а окривљеног ослободи од оптужбе;

- бранилац окривљеног Хрњак Бранка, адвокат Радмила Бјелетић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да другостепени суд преиначи првостепену пресуду и у односу на окривљеног Хрњак Бранка донесе ослобађајућу пресуду, а опреза ради предлаже да се у односу на овог окривљеног примени институт ублажавања казне.

Одговоре на жалбу Тужилаштва за ратне злочине поднели су окривљени Стригић Слободан и његов бранилац, адвокат Здравко Ђукановић са предлогом да другостепени суд жалбу Тужилаштва за ратне злочине одбије као неосновану.

Тужилаштво за ратне злочине је у поднеску Ктжбр. 6/2015 од 19.10.2015. године предложило да другостепени суд уважи жалбу Тужилаштва за ратне злочине, а жалбе бранилаца и окривљеног Стригић Слободана одбије као неосноване.

Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине одржао је седницу већа дана 11.02.2016. године у присуству заменика Тужилаштва за ратне злочине Душана Кнежеввића, окривљеног Хрњак Бранка, браниоца окривљеног Вукшић Зорана, адвоката Драгана Плазинића, браниоца окривљеног Стригић Слободана, адвоката Марије Милановић, браниоца окривљеног Слободана Стригића, адвоката Владимира Вигњевевића и браниоца окривљеног Хрњак Бранка, адвоката Бјелетић Радмиле, на којој је размотрио списе, побијану пресуду у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутим жалбама, па је разматрајући жалбене наводе и предлоге, након већања и гласања дана 12.02.2016. године, нашао:

Жалбе су неосноване.

Пре свега не могу се прихватити наводи браниоца окривљеног Вукшић Зорана да је његовом брањенику повређено право на одбрану, јер га је у току већег дела поступак заступао адвокат који није задовољавао услове адвокатске праксе у кривичној материји у трајању од 5 година, а који је услов је прописан за кривична дела за која је запређена казна од преко 5 година. Ово стога што је у време предузимања процесних радњи важио Законик о кривичном поступку, који није регулисао на тај начин заступање окривљених за кривична дела преко 5 година, те је све процесне радње које су предузете у време важења Законика о кривичном поступку правилно првостепени суд прихватио као радње које су спроведене у складу са процесним правилима и у складу са законом који је важио у то време.

Одбрана окривљеног Вукшић Зорана на страни 4 и 5 жалбе указује на то да је изреком пресуде у погледу догађаја од 10.10.1991. године првостепени суд прекорачио оптужбу када је изменио опис из прецизираног оптужења, а да у пресуди није дао разлоге због којих нарушава објективни идентитет оптужења.

Такве наводе Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине не може да прихвати, с обзиром на то да таква чињеница није довела до битне повреде одредаба кривичног поступка на коју бранилац указује. Наиме, првостепени суд је чињенични опис кривичног дела уподобио са утврђеним чињеничним стањем, те то што је првостепени суд заправо редослед радњи уподобио утврђеном чињеничном стању, и то да се оштећена онесвестила након што јој је окривљени Вукшић задао 3 убодне ране, није довело до суштинске измене описа у погледу правно важних чињеница, нити је суд таквим реаговањем изменио битне елементе кривичног дела. Дакле, по мишљењу овог суда, првостепени суд је изменио чињенични опис, али не у тој мери да бја се радило о прекорачењу оптужбе, како то бранилац указује у жалби.

Везано за кривичноправне радње описане под изреком првостепене пресуде I/1 бранилац указује да су дати разлози нејасни и противуречни чиме је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП. Међутим, овакви жалбени наводи се не могу прихватити, јер је првостепени суд дао јасне и аргументоване разлоге везано за кривично правне радње предузете на штету ~~А. Б. Б.~~. По оцени Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине првостепени суд на страни 33 образложења пресуде анализира исказ сведока налазећи да је исти уверљив, доследан, логичан и јасан, а потврђен и другим изведеним доказима, тачније записником који је састављен од стране Жупанијског суда у Осјеку о извршеној ескумацији од 03.11.1999. године, затим медицинском документацијом. Сведок оштећена је на детаљан начин описала начин на који се критички догађај одиграо, те је сведок препознала окривљеног као лице које је убило њеног супруга и покушало да њу убије јер је и у току поступка и то пред истражним судијом, а касније и на главном претресу потврдила да Зорана Вукшића тзв. „Жутог“ познаје од раније, да је исти био поштар који им је доносио пензије. Првостепени суд, по мишљењу овог суда, није имао разлога да не поклони веру исказу сведока, тим пре што се сведок критичном приликом налазила наспрам окривљеног Вукшића и гледала га у очи. Иакође, оцена другостепеног суда је да одбрана у поднетој жалби само на другачији начин анализира исказ сведока оштећене ~~А. Б. Б.~~ и самим тим изводи другачији закључак од првостепеног суда. У току поступка, а и у предметној жалби, одбрана је указивала да окривљени није никада носио пошту у центру града, који наводи су оспорени, осим исказом сведока ~~А. Б. Б.~~, и исказом сведока ~~Б. С. С.~~ који је у свом исказу навео да је живео 10 минута пешке од центра града и да је Зоран Вукшић и њему носио пошту пре рата.

Одбрана у жалби оспорава и питање да ли се ради о убодној рани код оштећене ~~А. Б. Б.~~ или о прострелној рани. Наведену чињеницу је првостепени суд анализирао у току поступка, те у вези са тим ценио налаз и мишљење судског вештака у којем је наведено да се код оштећене ради о три убода односно убодине, а да се према карактеристикама свих повреда може закључити да су све три убодине могле да настану у једном кратком временском интервалу, једна за другом, с тим да се не може утврдити редослед њиховог нахођења. Првостепени суд на детаљан начин анализира чињеницу да је

оштећена у свом исказу изјавила да је окривљени Зоран Вукшић у њу пуцао из пиштоља и да су повреде настале од прострелних рана, у ком делу такав исказ није прихватио јер је у супротности са налазом и мишљењем судског вештака али и приложеном медицинском документацијом. Оштећена говори и на главном претресу и у истрази да је задобила повреде од пиштоља, описујући да је критичном приликом имала осећај да јој је нешто вруће пролетело кроз врат и раме, али да је у том тренутку она била окренута од окривљеног и сагнута над супругом, дакле да у том моменту није могла да види окривљеног који се налазио иза ње. Управо у вези са тим, по мишљењу овог суда, првостепени суд правилно изводи закључак да оштећена није могла да види којом врстом оружја или оруђа јој је повреда нанесена, с обзиром да је била окренута леђима ка окривљеном у моменту настанка повреде, али је верно и јасно објаснила осећај који је имала, те је судски вештак на основу медицинске документације извео закључак да се ради заправо о убојним ранама, а не о прострелним. Сам субјективни осећај који је окривљена описала није могао ни по мишљењу другостепеног суда да доведе у сумњу дати налаз и мишљење судског вештака о механизму настанка повреда. Када се имају у виду изведени докази то се одбрана и сами жалбени наводи везани за нејасно утврђено чињенично стање и битне повреде одредаба кривичног поступка у односу на овај део првостепене пресуде не могу прихватити.

Одбрана оспорава и правилност првостепене пресуде везано за кривичноправне радње у односу на оштећеног ██████████ ██████████ указујући на то да се суд позива на исказе сведока али их селективно цитира и не преноси верно њихове исказе, те постоји прогивуречности између онога што се наводи у разлозима пресуде са садржином записника који постоје у списима. Међутим, овакве жалбене наводе другостепени суд не може да прихвати, пре свега што је првостепени суд анализирајући исказе саслушаних сведока, а у образложењу пресуде је унео исказе оних сведока и у оној мери у који су били од битног утицаја на доношење првостепене пресуде. Правилно је првостепени суд ценио исказ оштећеног који је у више пута означио окривљеног као лице које га је ранило у дворишту, те је јасно и уверљиво описао како је уопште дошло до његовог рањавања наводећи да је у раним јутарњим часовима дошло до напада на село Козарац, да су после извесног времена код њега у двориште ушла два лица од којих је један био окривљени Зоран Вукшић, који му је припао, извадио пиштољ и викнуо где му је оружје па када је одговорио да га нема опалио из пиштоља и погодио га у десну ногу у пределу колена и у леву ногу у потколеницу. Такође, оштећени је у свом исказу навео да још од раније познаје окривљеног, да је пар пута долазио са ветеринаром ██████████ или ██████████ код њега кући и седео са њима. У вези са тим одбрана указује да првостепени суд није прибавио доказ о извесном ветеринару ██████████ или ██████████, како би пренистао исказ сведока ██████████ ██████████, али је другостепени суд мишљења да је такав предлог правилно одбијен од стране првостепеног суда јер се ради о слободној судијској оцени исказа, који је првостепени суд у конкретном случају прихватио као јасан, веродостојан и убедљив, а потврђен и исказима сведока ██████████ ██████████ као и ██████████ ██████████.

Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине правилно је првостепени суд ценио исказе саслушаних оштећених и сведока и исте прихватио, налазећи да су оштећени верно описивали окривљеног као лице које их је тукло и малтретирало, да су неки од сведока окривљеног познавали од раније, а да су неки о његовом идентитету сазнали од других притворених лица који су га познавали. У прилог томе да су искази саслушаних сведока веродостојни, иде и чињеница да су неки од сведока окривљеног препознали и приликом испитивања у самој судници.

Првостепени суд на страни 43 правилно анализира тезу одбране да су сведоци усаглашавали своје исказе, налазећи да је иста неприхватљива јер на то указују различити описи појединих детаља, које разлике су животне тим пре што су оштећени били у посебним психичким стањима, у притвору је владала атмосфера терора и страха за гoли живот, да су сведоци у врло кратком временском периоду били у притвору и многи од њих су били заједно у притвору па је логично и да се њихови искази подударају. Такође, након 20 година од догађаја не може се искључити ни могућност да се неки од оштећених у зависности од својих личних способности перцепције нису могли сетити свих детаља догађаја и верно поновити оно што су изјавили у неким од раније датих изјава, стим што таква околност не мора да ргoи и да указује на то да су искази оштећених у погледу радњи за које су сведочили непоуздани и неприхватљиви, како то одбрана у жалби указује.

Имајући у виду бројност сведока, те чињеницу да сви скоро на идентичан начин сведоче о поступању окривљеног Вукшића у просторијама СУП Бели Манастир, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине жалбене наводе браниоца којима се на другачији начин анализирају искази сваког сведока понаособ цени као неосноване.

Жалбама бранилаца окривљених Зорана Вукшића, Слободана Стригића и Бранка Хрњака, као и самог Слободана Стригића се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања везано за убиство четири члана породице Чичак, указујући на то да првостепени суд након изведених доказа није дао јасне и аргументоване разлоге зашто сматра да су се у радњама окривљених стекла сва битна обележја кривичног дела из члана 142 став 1 у вези са чланом 22 КЗЈ, те да је нејасно које су то радње окривљени предузимали и на тај начин поступали као саизвршиоци. Наиме, првостепени суд је правилно извео закључак да су окривљени учествовали у радњи извршења и то тако што су окривљени Вукшић Зоран, Слободан Стригић и Бранко Хрњак заједно са окривљеним Зораном Мацарцем, према коме је поступак у прекиду, одвезли оштећене ██████████, ██████████, ██████████ и ██████████ до места где су убијени, да је окривљени Вукшић заједно са осталима изводио оштећене из возила, да их је одводио до напуштеног салаша и у присуству осталих пуцао у њих, да је окривљени Стригић допринео извршењу кривичног дела и знатно допринео лишењу живота ██████████, ██████████ и ██████████, свестан заједничког деловања и прихватањем овог дела као своје, да је Хрњак такође радње окривљених прихватио као заједничке и као своје, те да је дао

знатан допринос лишењу живота [REDACTED], јер је наоружан пристао да води са осталим окривљенима оштећене [REDACTED], [REDACTED] и [REDACTED], једног по једног до места где су убијени, које све чињенице управо оправдавају и закључак првостепеног суда да су поступали као саизвршиоци. Правилно првостепени суд налази да непостојање претходног договора не може да буде препрека за постојање саизвршилаштва, с обзиром на то да саизвршилаштво постоји не само онда када сваки од саизвршилаца предузима радње извршења кривичног дела, већ када неки од саизвршилаца не предузима непосредну радњу која је по закону радња извршења кривичног дела, већ приликом извршења кривичног дела предузима друге радње које омогућавају и доприносе извршењу тог дела, али да постоји воља код тих лица да кривично дело изврши заједнички, што је у току овог кривичног поступка у односу на ове окривљене на несумњив начин утврђено.

Правилно је првостепени суд прихватио одбране окривљених Стригића и окривљеног Хрњака да су их окривљени Вукшић и Маџарац, према коме је поступак раздвојен, позвали да одвезу оштећене у Јагодњак, као и да је окривљени Вукшић наредио да се возилом скрене ка напуштеном салашу, с обзиром на то да су одбране окривљених Стригића и Хрњака у овом делу сагласне и подударне у битним детаљима, а истовремено потврђене и исказима сведока [REDACTED] и [REDACTED] и сведока [REDACTED]. Наиме, сведоци [REDACTED] и [REDACTED] су се у току поступка изјашњавали и у својим исказима навели да су у јутарњим часовима окривљени Вукшић Зоран и [REDACTED] дошли у двориште породице [REDACTED] и наредили да се сви мушки чланови, који у том тренутку нису били код куће, јаве у станицу милиције Бели Манастир. За суд је била спорна чињеница да ли је и окривљени Хрњак критичног дана био у дворишту породице [REDACTED], али је ни након спроведеног поступка није на несумњив начин могао утврдити, с обзиром на то да је сведок [REDACTED] у свом исказу описујући треће лице навела да се ради о лицу које није познавала, да је рошав и са великим носем, који опис по налажењу првостепеног суда не одговара лику окривљеног Бранка Хрњака. Такође, везано за саму организацију одвођења мушких чланова породице [REDACTED], правилно првостепени суд није прихватио одбрану окривљеног Вукшића да су одвођење организовали окривљени Хрњак и Стригић, пре свега што је таква одбрана у супротности са одбранама окривљених Хрњака и Стригића, а и исказима саслушаних сведока, а и по оцени Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине је нелогично да је окривљени Хрњак који заправо и не познаје мештане ни околину организовао убиство људи и да је упутио возило на пусти салаш. Управо чињеница да је окривљени Вукшић ловац и да му је позната околина Белог Манастира указује на то да је такву организацију предузео он заједно са окривљеним Маџарцем.

Првостепени суд детаљно анализира одбране окривљених и на основу истих правилно закључује на који начин и ко је извршио убиство сваког од члана породице [REDACTED]. Тако на страни 46 првостепени суд правилно прихвата наводе одбране окривљеног Хрњака који је навео да су сва четворица, када се возило

зауоставило на саланцу, изашли из возила, а да су окривљени Вукшић Зоран и Мацарац Зоран, према коме је поступак раздвојен, прво одвели ██████████ до напуштеног салаша и да су сва четворица дошла до места где је Вукшић убо ██████████ у пределу врата. Оваква одбрана окривљеног Хрњака је према стању у списима потврђена делимично и одбраном окривљеног Стригића која је у својој одбрани навео да је прво лице које је изведено из возила био ██████████. Чињеницу да је смрт ██████████ могла настати и као последица убода ножем не искључује ни сам судски вештак професор др Душан Дуњић, који је у свом налазу навео да се приликом обдукције радило о скелетним остацима без меког ткива, али да не искључује могућност да је оштећени покојни ██████████ убоден у пределу врата, с тим што се таква повреда не може видети на скелстизованим остацима.

Везано за убиство ██████████ првостепени суд изводи закључак да га је окривљени Вукшић убио и то на основу одбране окривљеног Хрњака, као и налаза и мишљења судског вештака. Наиме, окривљени Хрњак је у својој одбрани детаљно описао убиство ██████████ наводећи да након што је убијен ██████████ окривљени Вукшић рекао окривљеном Мацарцу „дај следећег“, што је овај учинио, отворио врата и извукао следећег, те кад су дошли одприлике до истог места окривљени Зоран Вукшић је извадио пиштољ и пуцао том човеку у потиљак, које убиство је гледао и Стригић. Дата одбрана је потврђена налазом и мишљењем судског вештака у ком је наведено да је у ██████████ пуцано из ватреног оружја, да је код истог дошло до прелома костију главе и да десне надлактице, а који указују да су управо наведени преломи костију могли настати услед проласка пројектила испаљеног из ватреног оружја, како је то у својој одбрани навео окривљени Хрњак.

У односу на убиство ██████████ првостепени суд је правилно прихватио одбрану окривљеног Хрњака и делимично одбрану окривљеног Стригића, који су на детаљан начин описали критични догађај истичући да је окривљени Зоран Вукшић пуцао у правцу главе ██████████. Одбрана оспорава утврђено чињенично стање јер је у налазу и мишљењу професора др Дуњића наведено да нема повреда главе, већ повреда у виду преломних костију грудног коша и леве надлактице доњег крајка и десне надлактице, које повреде указују на то да су настале од пројектила, међутим по мишљењу овог суда, првостепени суд правилно не искључује могућност да је, иако је оружје било уперено управцу главе ██████████ како то окривљени Хрњак и Стригић наводе, пројектил погодио ██████████ у неке друге делове тела. Ово тим пре је прихватљиво јер је окривљени Вукшић пуцао левом руком, јер му је десна била повређена, о чему се изјашњавао у својој одбрани окривљени Стригић. Такође чињеница да су у телу оштећеног ██████████ пронађена 3 пројектила 7,62 мм аутоматске пушке, потврђује и наводе одбране окривљеног Хрњака да је Стригић пуцао из аутоматске пушке у правцу већ налик и погођених оштећених. Оваква одбрана окривљеног Хрњака није оспорена ни од стране окривљеног Стригића, који је навео да је пуцао поред тела.

По оцени Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине првостепени суд је правилно прихватио одбрану окривљеног Хрњака и окривљеног Стригића у делу у коме су навели да је окривљени Зоран Вукшић испалио један пројектил у главу ██████████ с обзиром да су овакве одбране у сагласности и са налазом и мишљењем судског вештака у ком је наведено да су повреде код ██████████ и ██████████ могле настати од стране пушчаних метака, јер ██████████ има прострелне ране у пределу потиљка са задње стране и 3 метка у пределу тела са предње стране, а што одговара наводима окривљеног Банка Хрњака да је након што је Вукшић пуцао у ██████████ у пределу главе у његовом правцу окривљени Стригић из аутоматске пушке пуцао у ██████████ и у правцу осталих оштећених.

Неосновано се жалбом бранилаца окривљеног Стригића указује на то да првостепени суд није извео ниједан доказ који би на несумњив начин поткрепио чињеницу да је окривљени учествовао у предметном кривичном делу и да је пуцао у оштећене, с обзиром на то да је и сам окривљени у својој одбрани потврдио да је имао аутоматску пушку, а у покушају да смањи своју одговорност навео да је тачно да је пуцао из аутоматске пушке у земљу али из страха, а не у оштећене, коју одбрану је правилно првостепени суд ценио као неуверљиву и срачунагу на избегавање кривичне одговорности.

Одбрана окривљеног Стригића неосновано у жалби указује и на то да је првостепени суд погрешно ценио одбрану окривљеног у делу да је пријавио злочин органима власти у Белом Манастиру, како и касније приликом интеграције и органима власти Републике Хрватске, с обзиром на то да је по мишљењу другостепеног суда правилно првостепени суд закључио да је окривљени Стригић заправо таквом одбраном покушао да смањи своју одговорност, јер да је хтео да пријави догађај могао то да уради истог дана или барем да обавести породицу ██████████ о томе шта се догодило, с обзиром да је, како је и сам окривљени рекао, са њима био у добрим односима, а да је потпуно нелогично да уместо свега тога окривљени спаљује личне карте олузете од убијених и тиме прикрива злочин.

У жалби браниоца окривљеног Вукшић Зорана на страни 22 и 23 одбрана указује да је првостепени суд изреком пресуде под 11 у погледу догађаја од 17.10.1991. године прекорачио оптужбу када је изменио опис из прецизиране оптужнице а да у пресуди није дао разлоге због којих нарушава објективни идентитет оптужења чиме је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка, који наводи се не могу прихватити, с обзиром на то да се не ради о битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 9 ЗКП. Наведена измена се не може ценити као измена правно важних чињеница, јер је у оптужници наведено да је смрт ██████████ наступила од прострела главе, а у пресуди је наведено да је она последица клања, како то бранилац истиче, јер таква измена, по мишљењу другостепеног суда, не мења саму улогу окривљеног Вукшића у извршењу кривичног дела, нити мења битна обележја кривичног

дела, те би у том смислу евентуално могла представљати релативно битну повреду одредаба кривичног поступка, али она према оцени другостепеног суда није утицала на правилност одлучивања.

Одбрана окривљеног Бранка Хрњака указује на то да суд није правилно утврдио чињенично стање, односно да није утврдио шта представља радњу саизвршилаштва везано за окривљеног Хрњака а која битно доприноси извршењу кривичног дела, те да код окривљеног Хрњака свест и воља о заједничком деловању није постојала. По мишљењу овог суда, из доказа у списима тачније из записника о суочењу између окривљеног Хрњак Бранка и окривљеног Стригић Слободана произлази да је окривљени Хрњак приликом одвођења сваког од оштећених ишао са окривљеним Вукшићем, Мацарцем и Стригићем, а не само два пута приликом убиства [REDACTED] и [REDACTED], како је то Тужилац за ратне злочине описао у чињеничном опису. Међутим, суд није био у прилици да овакво чињенично стање уподоби са чињеничним описом, јер би довело до неповољнијег положаја окривљеног Хрњака, те су у том смислу жалбени наводи браниоца којима се спори чињенично стање цењени као неосновани. Другостепени суд налази да се постојање воље и свести код окривљеног може извести управо из чињенице да је окривљени Хрњак активно учествовао у догађајима и да се саглашавао са радњама осталих окривљених.

Одбрана окривљених оспорава и одлуку првостепеног суда везано за одбијање извођења доказа у току поступка, али је Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине мишљења да је правилно првостепени суд предлоге наведене на страни 62 образложења пресуде одбио као неосноване налазећи да би извођењем наведених доказа довело до непотребног одуговлачења кривичног поступка, а не би утицало на доношење другачије одлуке у овој кривичноправној ствари.

Испитујући правилност првостепене пресуде у погледу одлуке о казни у ком делу је побија како Тужилац за ратне злочине, тако и одбрана, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине је нашао да је одлука и у том делу правилна и на закону заснована. Наиме, првостепени суд је од олакшавајућих околности у односу на окривљеног Зорана Вукшића ценио његове личне и породичне прилике, чињеницу да је [REDACTED], [REDACTED], као и [REDACTED], а од отежавајућих околности ценио чињеницу да је [REDACTED], као [REDACTED], [REDACTED], као и околности [REDACTED]. У односу на окривљеног Слободана Стригића првостепени суд је од олакшавајућих околности имао у виду да је [REDACTED], [REDACTED], да је [REDACTED], као и [REDACTED] и [REDACTED], док је од отежавајућих околности имао [REDACTED], [REDACTED], као и околности под којима је кривично дело [REDACTED]. У односу на окривљеног Бранка Хрњака, првостепени суд је правилно од олакшавајућих околности ценио чињеницу да је [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED].

пострауматског синдрома, да је [REDACTED] и [REDACTED] [REDACTED] пред суда, као и [REDACTED], а отежавајућих околности [REDACTED] окривљеног Хрњака Бранка. Када се имају у виду све олакшавајуће и отежавајуће околности, осим времена протеклог од извршења кривичног дела, која у поступцима за ратне злочине не би требала да се цени као олакшавајућа околност, па због тога није ни цењена од стране другостепеног суда, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине је мишљења да је правилно првостепени суд одмерио врсту и висину кривичних санкција у односу на окривљене, те тако окривљеног Вукшић Зорана осудио на казну затвора у трајању од 20 (двадесет) година, окривљеног Слободана Стригића на казну затвора у трајању од 10 (десет) година, а окривљеног Бранка Хрњака на казну затвора у трајању од 5 (пет) година налазећи да се такве казне показују нужним, неопходним и довољним за остваривање сврхе кажњавања прописане одредбом члана 33 КЗ СРЈ.

Бранилац окривљеног Вукшић Зорана, адвокат Драган Плазинић у жалби основано указује на то да се и из одлуке о имовинско правном захтеву може закључити да се првостепени суд није упустио у чињенично стање јер је и оштећене [REDACTED] и [REDACTED] који према чињеничном опису нису жртве радњи окривљеног Вукшића, упутио на парницу ради остваривања имовинско правног захтева. Међутим, како предлог браниоца није био усмерен на преиначење пресуде у том делу, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине није могао да реагује.

Имајући у виду јасне и аргументоване разлоге првостепеног суда, који жалбама Тужилаштва за ратне злочине, нити окривљеног Стригића, као и бранилаца окривљених Вукшић Зорана, Слободана Стригића и Бранка Хрњака нису доведени у сумњу, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине је исте одбио као неосноване, а на основу одредбе члана 457 ЗКП донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар
Мирјана Новић, с.р.

Председник већа-судија
Синиша Васић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић

Јасмина Ђокић